

Joachim Masannek

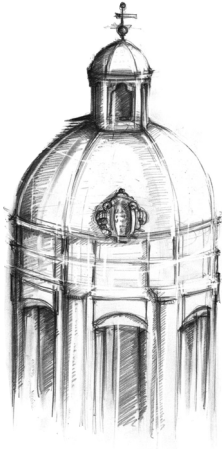
HONKY TONK KALÓZOK

Az ígéret földje

Scolar

ELSŐ RÉSZ
A berlini kalóz

POKOLKUTYÁJA VILI

Ha egy fénytelen, bűzlő pincében meggyújtunk egy gyertyát, akkor a csúszómászók, csótányok és patkányok a réseken és lyukakon át olyan helyre húzódnak, ahová maga a pokol lángja sem képes behatolni. E hely neve: Berlin. Berlin, az 1760-as év novemberének ötödik napján, ennek az istentől és ördögtől elátkozott háborúnak immáron a negyedik telén, amikor már vagy két hete nem akart rendesen kivilágosodni. Pizskosszürke fellegek tornyosultak a szűk utcácskák és terek fölé. A nyirkos ködcsitálás mindenbe beleette magát: átszivárgott az ablakokon, át a falakon, a ruhákon, egészen a bőr alá, ahol aztán összekeveredett a félelem verejtékével. Mert a félelem volt az egyetlen érzés ebben a városban, és egyedül ez tartotta életben az oroszok elől a falak mögé menekülő szegény, kétségbeesett embertömeget.

De pusztán a halálfélelem nem elegendő az élethez. Kell még valami más, valami több is – mégpedig az álom. Olyan álom, amelyért a világ minden kincsét képes feláldozni az ember. És pontosan egy ilyen álomért élt Willfried Zacharias Karl Otto Stupps, ez a tizennégy éves kamasz, aki egy légypiszoknyit sem törődött azzal, hogy álma egyáltalán nem illik sem az életkorához, sem a nevéhez vagy a városhoz, amelyben él.

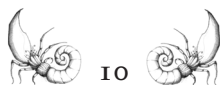
Igen, Vili élt, miközben a környezetében élő többiek csak próbálták valahogyan túlélni a rájuk zúduló eseményeket. Vili saját maga vette kezébe a sorsát, minden nap és minden éjjel, miként ezen a november 5-i éjjelen is, amikor pontosan abban az órában, amikor hivatalosan besötétedett, vagyis amikor a fénytelen pokoli nappal fénytelen pokoli éjszakává változott, zsákmányszerzésre indult. De Willfried Zacharias Karl Otto Stupps éppen az ilyen órákban érezte magát jól a bőrében.

Tánclépésekben suhant át az esőn. Úgy ugrált át a város púpos, szél tépázta tetőin, mintha a fröcskölő, viharos tenger tájkján galoppozna. Úgy siklott át a jeges ködön, akár egy sas, mely fedezékül használja a felhőket, hogy aztán az utcák és terrek szurdokaiban csapjon le áldozatára.

– Eulenfels – vigyorgott Vili, és egy vagány mozdulattal megtörölte csöpögő orrát. – Te túlsúlyos varangy. Már napok óta egyetlen aranyat sem lovasítottam meg a zsebedből.

Szeplőkkel borított pimasz arcából kifújta a szanaszét álló hajszálakat, mély levegőt vett, a becses felére csüccsent, azzal a hátsóján – az efféle alkalmakkor viselt bőrköténye segítségével – lecsúszott a tető szélére. Ott aztán ugrósáncnak használta a kiszögellő tetőablakot, és tíz méter magasan a szűk, kikövezett utca fölött átvette magát a szemközti háztetőre.

„Csodaszél sodorta pillanat” – gondolta a fiú, és felnevetett. Szorosán egy kiszögellő oromzat mögé feküdt, így aztán csak szalmaszőke, bozontos hajzata és égbék szeme látszott ki, amint elnézett a tető fölött, és azt figyelte, hogy az egyik utcából egy hordszék bukkan elő, melyet két tucat tiszta selyemmel befuttatott, arany-fehér egyenruhába bújtatott szolga cipel, majd elfoglalja helyét a téren.

Ott a gyaloghintó elmerült az éhes, fázó, piszoktól dermedt emberek tengerében. Ők a fosztogató oroszok elől menekültek a fővárosba, és azt remélték, a porosz király gondoskodik majd az élelmezésükről. De a király elmenekült, a hadseregét leverték, és azt, aki most a város fölött uralkodott, Eulenfelsnek hívták: báró Eulenfels a birodalom titkos tanácsosa volt.

Vili nem vesztette szem elől a hordszéket. A tetők minden zugában elrejtett magának egy darabka kötelet, ezek egyikén most leereszkedett a piacérre, és elvegyült az embertömegben, amely örvényként hullámozott Eulenfels gyaloghintója körül. Némán, beesett arccal gázoltak át a piac felpuhult talaján, és úgy kerítették körül Eulenfels hordszékét, akár egy óriáskigyó, amelynek éhes teste elhatározta, hogy körbeöleli a világ legutolsó patkányát.

„Igen, készítsétek ki! – villant át Vili fején a gondolat. – Sokkal többen vagyunk, és az igazság a mi oldalunkon áll. Nélkülünk ez a zsírgombóc egyetlen napot se lenne képes túlélni!”

Egy furcsa pillanatig a fiú teljesen egynek érezte magát a piacon örvénylő vadidegen emberekkel. Éppúgy néztek ki, mint ő. Hajuk csöpögött az átázott sapkák alatt. Hamuszürke mellényük rátapadt a mocskos vászonból varrt ingeikre. A nadrágjukon november tompa feketéje, meztelen lábukat durva, lyukas cipőkbe rejtették, vagy, ha azt már korábban elcserélték egy darabka kenyérhéra, valami régi, szakadt rongyba bújatták.

„Sokkal erősebbek vagyunk, mint ő. Akkor miért parancsolgathat nekünk? Csupán az ezüstből, amelyből a gyaloghintója készült, annyi élelmet vehetnénk magunknak, hogy attól egy évre jóllaknánk. Akkor hát miért nem ragadjuk el tőle?” – gondolta Vili.

És úgy tűnt, pontosan ettől fél a két fehérre púderezett, méternyi magasra feltornyozott, csillogó gyöngyökkel telerakott

frizurájú hölgy is, akik a roppant méretű gyaloghintóban ültek, és riadtan figyelték a körülöttük hullámzó embertömeget.

– Jóságos ég! – suttogták, és félelemtől reszketve simultak oda Eulenfels rozmártestéhez. – Ezek miért nem mondanak semmit? Zavarja el őket, Eulenfels, mert a végén még megragadnak és megölnék minket! És micsoda bűz árad belőlük! – nyafogtak a hölgyek, és kölnivízzel alaposan átitatott zsebkendőjüket odatarottták az orruk elé, azt remélve, hogy elrejtőzhetnek mögötte.

A titkos tanácsos csak nevetett.

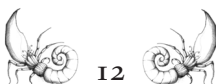
– Talán kegyedék meg akarnak sérteni? – kiáltotta rekedten, azzal odébb lötyyintette selyembe burkolt, három mázsát nyomó hasát a hordszékben. – Hölgyeim, ez itt az én városom. És amit odakint látnak, az csupán üzlet. Ugyan hogyan fizethetném ki másként az önök gyöngyeit, ruháit és egyéb drágalátos kívánságait? Most figyeljenek!

Elvette az egyik hölgy zsebkendőjét, és hanyagul kilógatta a gyaloghintó ablakán. A következő pillanatban megállt a hintó, és a csend vérfagyasztó pillanata után a muskétások üdvlövése végképp halálra rémisztette a két hölgyet.

De Eulenfels csak kacagott, és közben katonák vonultak be a térre, behatoltak a megfélemlített tömegbe, és egy zsákokkal megrakott szamarakaravánt vezettek a gyaloghintó elé.

– Krumpli! – kiáltott a király minisztere, miközben roppant súlyát meghazudtolva meglepően ügyesen kicsúszott a hintóból, és felmászott egy kis szónoki emelvényre. – Krumpli a király alattvalóinak! A hűséges poroszoknak, akik készek rá, hogy életükkel fizessenek a szabadságukért.

– Kinyalhatod, ahol senki sem látja! – sziszegte Vili, kirázta a taknyot az orrából, de aztán rémülten megdermedt, mert az ő mondata volt az egyetlen hang a piactér közepén.

Rászegeződtek a titkos tanácsos kőszürke szemei.

Netán meghallott valamit? Vili agyában dübörgött a vér, miközben pimasz és elővigyázatlan természetét átkozta.

De Eulenfels elfordult tőle.

– Egy zsák krumpli minden férfinak! – kiáltotta nagyvonalúan. – Minden férfinak, aki önként jelentkezik, hogy holnap velem együtt vonuljon az orosz csapatok ellen. Hogy ezzel végre örökre megszabadítsuk a várost ettől a csühhétől, vagy pedig – Eulenfels gyámoltalanul emelte fel karját – mindenki egy krajcárt fizet egy gumóért.

Sóhaj és nyögés járta át a tömeget. Egy uzsorás sem kínálhattott volna rettentőbb árat. De Eulenfels csak kacagott nagy jókedvében. Szüksége volt a férfiakra, és a pénzüket akarta, még azokat a legvégső tartalékokat is, amelyet ezek a nyomorultak talán már régebben bevarrtak piszkos, elnyűtt rongyaik egyik korcába.

– Porosz férfiak, mi van veletek? – A miniszter levette komromfekete fürtökbe fésült parókáját, és megvakarta a pár gyér, fehér hajszállal koronázott kopasz fejét. – Azt hittem, készek vagytok meghalni a hazáért. És annak, aki közületek túléli a holnapi csatát, ráadásul egy zsák krumplit adok ajándékba, porosz férfiak!

Még a korábbinál is nagyobb csend lett most a téren. És Vili, amikor körülnézett, felfedezett egy embert, aki mintegy két méterre, jobbra állt tőle. Vörös hajú, elálló fülű fickó volt. De nem ez keltette fel a kamasz érdeklődését. A nagyjából huszonegy éves idegen most a nyaka felé nyúlt. Markában feltűnt egy külföldi mintákkal díszített zacskó, mely a nyakából lelógó bőrszíjon fityegett. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy a vörös hajú idegen azon töpreng, mennyi krumplit vehetne a zacskó

tartalmából. De aztán másként döntött. Elengedte a zacskót, és előrelépett.

– Nem! – kiabált két kislány mögötte, és szorosan belekapaszkodtak. – Ne, papa! Ne!

Átölelték a térdét, mint oly sok más kislány is e pillanatban a téren, és úgy könyörögtek neki:

– Kérlek, maradj velünk! Magányosak és gyámoltalanok lennénk nélküled.

Erre a férfi megállt, majd megfordult és leguggolt.

– Anya meghalt, és ha te is...

– Pszt – mosolygott a férfi, és mutatóujját az ikrek ajkára tette, akik vörös fűrtjeikkel, valamint elálló füleikkel szinte az apjuk hasonmásának látszottak. – De én nem fogok meghalni, ezt megígérhetem nektek. És amíg távol vagyok, ez megóv benneteket.

Leasztotta a nyakából a tarka díszekkel ellátott zacskót, és a lányok tenyerébe helyezte.

– Ez arról a déltengeri szigetről van, ahol még tündérek és varázslók élnek, és ahol minden fordítva, a feje tetején áll.

– Fordítva? A feje tetején? – kérdezték az ikrek.

– Igen, ott az emberek fejfelé lógnak, és lábuk az ég felé mered, ott azok élnek, akiknek semmijük sincs, és ahol a gyengék az erősek. – Az apa szorosan rázárta a lányok tenyerét az amulettre, nyelt egyet, és aztán összeszedte magát: – És most hozzuk el a krumplit. Gyertek!

– Ott, ahol a gyengék az erősek? – susogták hirtelen megkönnyebbülve a lányok, azzal követték apjukat, és Vili szem elől tévesztette őket az Eulenfels gyaloghintója körül kétségbeesetten nyomakodó tömegben.

A titkos tanácsos élvezettel nézte, hogyan szabadítják ki magukat gyermekeik óvó öleléséből a szegényebbnél szegényebb

apák, hogy tépik fel az immár férjüket vesztett asszonyok a szoknyakorcaikat, hogy előkaparják belőlük legutolsó megtakarított filléreiket. De egyeseknek nem maradt más választásuk, mint hogy megpróbáljanak ellopni néhány gumót. „Három, négy, nem, öt” – számolta Vili azokat, akik szerencsével jártak, de aztán a miniszter előhúzott az övéből egy elefántcsont markolatú pisztolyt, és a levegőbe lőtt. A hatodik fickót, egy tizenkét éves forma kamaszt, már rajtakapták a lopáson, és miközben a katonák láncra verték és elvezették a halálsápadt gyermeket, Eulenfels így szónokolt:

– Mi ütött belétek, Poroszország gyermekei?! Hát már kivesszett belőletek minden tisztelet? Hiszen nekünk úgy össze kell tartanunk, ahogy a zár öleli körül a kulcsot. Egy nép vagyunk, egy család. És aki a saját családját meglopja, nem érdemli meg, hogy éljen. Az lógni fog, mihelyst feljön a nap.

Vili becsukta a szemét. Ökölbe szorította a kezét, érezte, hogy előnti a tehetetlenség. És körülötte is ez uralt mindenkit, még maguk a katonák is megdermedtek a sokktól. A piactéren uralgó csend elfojtott minden zajt. De aztán győzött az éhség, és Eulenfels elégedett mosolyával kísérve azonnal megkezdődött a zavartalan kereskedelem. Négyszázhatvanhét tizenhat és hetven közötti férfi adta el az életét egy maréknyi krumpliért. És a garasok, dísztárgyak és órák, amelyekkel a többiek fizettek, már három egész zsákot pukkadásig megtöltöttek, amikor az utolsó szem krumpli is megtalálta a gazdáját, aki pedig nem volt más, mint egy öregasszony. Éppen Vili előtt állt a sorban, és amikor végre a fiú következett volna, a muskétások csak a szuronyukat tartották a kamasz melléhez.

– Ennyi volt – vakkantották a katonák. – Most aztán kopjál lefele! Tűnés, mindenki! – parancsolták nyersen, de szemben a

körülötte megszeppenten visszahúzódó tömeggel, Vili nem hagyta megfélemlíteni magát.

– Három nővérem van és két beteg anyám. Akik most meg fognak halni. És ráadásul ott van még az öt beteg apám. Kérem kegyelmeteket! Könyörüljenek! Ők mindannyian a lábukat és karjukat adták a porosz hazáért!

– Mi van? – rökönyödtek meg a katonák. De aztán bedühödtek. – Szórakozol velünk?

– Sosem tennék ilyet! – kiáltotta Vili, hogy megnyugtassa őket. – Mert a másik két tucat apám közül tizenegy derék katonaként esett el. Ahogy ti is elestek holnap, ha az oroszok ágyúí szanaszét tépnek majd a csatamezőn. – Részvétellel teli arccal mosolygott, de a katonáknak nem volt érzékük a Vili-féle viccelődésre.

– Most aztán tűnés! Ha nem, széttépünk!

Felhúzták a muskéták kakasát, és a csövekkel Vilire céloztak, hogy visszarettentsék.

– De hoppá, van egy tallérom – hebegte félősen a fiú. – Nem, két tallérom van, ráadásul ezüstből.

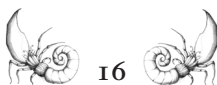
Rákacsintott Eulenfelsre, aki éppen bemászott ezüst hordszékébe.

– Várjon! – kiáltotta Vili. – Nagyságod szentségére! Van két tallérom, és mindkettőt kifizetem a sült pipicomboért.

Ujjával a gyaloghintó belsejébe mutatott, ahol a miniszteri kíséretet ellátó két hölgy unottan majszolt egy-egy csirkecombot.

– Állj! Ne merészelj! – A katonák megragadták Vilit, és egyikük a homlokához nyomta a lóporos pisztolyát. – Még egy lépés, és...

– Na? És akkor mi történik? – vette magához a szót Eulenfels.

– A fickó egy szélhámos – mentegette magát a katona. – Azt mondta, hogy két anyja van, és legalább...

– Két ezüst tallérja – mondta szárazon Eulenfels.

– Nem, három van – mondta Vili, és azzal egy harmadik ezüstpénzt is elővarázsolt a pisztolyos katona orrából. – És mindháromat nagyságodnak adom a hölgyek két pipicombjéért cserébe.

– Te aztán tényleg nagyvonalú vagy – mondta mosolyogva a hájas tanácsos, azzal jelt adott a katonáknak, hogy engedjék hozzá a fiút.

– Gyere ide, a hordszékhez – hívta magához Vilit. És amikor a fiú győzedelmesen a katonákra pillantott, Eulenfels megparancsolta a szolgálainak, hogy tegyék be Vilit a selyemmel átszótt erődítménybe.

– Tetszik? – kérdezte Vilit, aki taknyosan és koszosan helyet szorított magának a két puccos dáma között. A hölgyek védekezésül zsebkendőik fedezékébe vonultak.

– És az is tetszene, ha megkérdezném, honnan vannak ezek a tallérok? – kérdezte Eulenfels, azzal inge mandzsettája mögül kihúzott egy drágakövekkel kivert tört, és a fiú torkának szegezte. – Nem éppen úgy festesz, mint akinek túlságosan jól megy a sora.

– Tudom – válaszolta Vili a tőle telhető legnagyobb őszinteséggel. – És nem is veszem rossz néven, ha kegyelmed nem bízik bennem. De hadd mutassak kegyelmednek valamit!

Eulenfels éles pengéje után nyúlt, és óvatosan félrecsúsztatta a nyakából.

– Megtalálom őket, tudja, kegyelmed, egyszerűen odajönnek hozzám ezek a tallérocskák.

Odafordult a rettegő hölgyekhez.

– Szabad? – kérdezte gálánsan, és először az egyik meghök-
kent hölgy parókájából halászott elő egy tallért, aztán, miközben
a nők izgatottan kuncogni kezdtek, egy újabbat a másik hölgy
merész ruhakivágásából.

– Látja, kegyelmed – vigyorgott Vili –, így megy ez nálam.
Semmit sem csinállok. Egyszerűen megtalálom őket. Nos tehát
akkor, megkaphatom a combokat? Vagy magasabb az áruk?

Egy villámsebes mozdulattal lekapta Eulenfels fejéről a paró-
kát, és elkezdte szemtelenül beleszámolni a tallérokat.

– Többe kerül, mint ez a hat tallér?

– Nem – nevetett a miniszter, hogy óriási hasa beleremegett. –
Vedd el őket, és menj – azzal odalökte a csirkecombokat a fiúnak.

Mire Vili köszönetképpen megcsókolta a titokminiszter gyű-
rűkkel megrakott kezét. És aztán megcsókolta a hölgyek gyű-
rűkkel ugyancsak sűrűn telerakott ujjait is, kiugrott a hordszék-
ből az utcára, és a távolodó Eulenfels után intett.

– Öröm volt önnel üzletet kötni.

– Ezt én is elmondhatom – kiáltotta a miniszter, és gúnyosan
visszaintett a fiúnak. – Ha legközelebb látni kívánlak, hozok
magammal két pipicombot.

– Én meg a parókáját! – nevetett Vili vidáman, azzal meg-
várta, míg a rémült Eulenfels kidugja kopasz fejét a hintó abla-
kán, akkor aztán mély meghajlások közepette felrakta a saját fe-
jére az állam vezetőjének fürtökbe rendezett fejdíszét. – És a
gyűrűit és a hölgyeinek a gyűrűit is! – A fiú vigyorgott, és be-
leharapott az egyik csirkecombba. – Ezekért biztosan többet ka-
pok, mint két csirkecomb!

Eulenfels rámeredt gyűrűtlen ujjaira, aztán a dámák gyűrűt-
len kezére, akik Vili bűvésztrükkjei után most a meztelen nya-
kukat tapogatták. Úgy tűnt, mindkettőt az ájulás kerülgeti.

– Te jóságos ég! Hiszen ez egy rabló volt, Eulenfels! Egy igazi rabló – sóhajtozott egyikük, amikor a másik hölgy felfedezte a fekete golyóbist. A mogyoró nagyságú golyó Eulenfels ölében feküdt.

– Nem – motyogta a dáma csillogó szemekkel. – Nem rabló volt. Hanem a kalóz.

Megforgatta ujjai közt a golyóbist, és megmutatta Eulenfelsnek a vésetet. Tisztán, jól olvasható betűkkel ez állt a golyóba vésvé: „kalóz”. A miniszter paprikavörös lett, amikor elolvasta.

– Ez már a második golyó, amit tőle kaptam – susogta a hölgy, barátnője meg úgy forgatta a szemét, ahogy azt csak szerelmes kislányok szokták.

– Nekem már három van. Te jó ég, miféle ördögadta fickó ez?

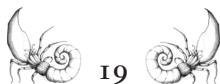
– Ezt könnyen megmondhatom – nevetett Vili az utcán. – Én vagyok a Pokolkutyája Vili! A berlini kalóz! Talán ismernek már, ugye? – Megfordult, és amikor meglátta a körözőlevelet, úgy tett, mintha meglepődne. Az egyik ház falára volt kiszögezve, és egy fekete golyóbis látszott rajta.

– Ó, hát ezt tényleg nem tudtam. Eszerint önök már nagyon is jól ismernek.

– Fogjátok meg! – kiáltotta Eulenfels, magánkívül a dühtől.

És amikor a katonák megkísérelték teljesíteni a parancsot, Vili ezt dadogta:

– Ó, igen. Túlságosan is jól ismernek, azt hiszem. – Most idegesnek látszott. Megmozdult, látta a közeledő katonákat, nyolcan jöttek jobbról, heten meg balról. Már feltűzték a szuronyokat, vállvetve közeledtek, és így elzárták az utcácska kijáratát. Vili most kapkodni kezdett, de aztán megtalálta a kötelet. – Ó, nem. Mégsem ismernek elég jól.

Kioldotta a csomót, amellyel legjobb barátja, Jo egy órával ezelőtt az egyik ház falán található gyűrűhöz erősítette a kötelet. Vili megérezte a kötélen rándulását, és azzal már suhant is felfelé az életmentő tetőre, miközben az ellensúlyként a kötélen végére erősített három homokzsák nem messze Vilitől lezuhant, és azonnal le is ütött öt katonát az utca végén.

– Ó, ó, ó, igen! – kacagott a srác lelkesen. – Ez csodás volt, Jo! Átkozott egy zseni vagy, öcsém! – Leszállt a háztetőre, és lenézett a miniszterre, aki tűzpiros zsírgolyóként pattant ki selemmel bélelt gyaloghintójából.

– Hol az a fickó? – kiáltotta, és vállon ragadott egy katonát, aki a ködbe vesző tetőre mutatott.

– Hol van? Nem látok semmit! – üvöltötte Eulenfels.

– Ezt roppantul sajnálom. De hallani bizonyára hall, nagyságod – vigyorgott Vili gúnyosan. – És ezt szeretném kihasználni. Mert egyet hadd mondjak nagyságodnak. Én kedvelem a városát, Eulenfels. Igen, tényleg szeretem. Mert itt tényleg nem történik semmi, amit én nem akarok – mondta kacagva Vili, megragadta a zsákmányt és a parókát, és eltűnt az éjszakában.

